

LJUDSKI GLAS.

6. šte. Izhaja na mesec dvakrat. — Velja za celo leto 3 gold., za pol leta gold. 1,50. — Vredništvo, opravnštvo: Gradišče št. 9.

V Ljubljani 12. aprila.

Inserati: Petit-vrsta, ako se 1krat tiska 5 kr., 2kra^t 4 kr. in ako se 3krat ali večkrat tiska 3 kr. — Roko-pisi se ne vračajo. Nefrank. in anom. pisma retour.

III. l. 1884.

P. n. naročnikom.

Usojamo se naznanjati, da smo iz raznovrstnih uzrokov **upravništvo „Ljudskega Glasu“** izročili ljubljanskemu meščanu, gospodu

Franu Železnikarju

kateremu naj se od zdaj naprej pošiljajo vsi naš list za leto 1884. zadevajoči denarji.

Kar se dalje našega lista tiče, objavimo, da bode vedno redno, in sicer 12. in 24. vsacega meseca izhajal, ter se bomo vestno potrudili, kolikor bo to gledé vplačane naročnine mogoče, listu dajati priloge.

Cena listu ostane nespremenjena. Odgovorno vredništvo bode še zmerom neomejeno v naših rokah in izrečno objavimo, da bomo samostalno in brez ozira na to ali óno stranko delovali in našemu dosedanjemu programu zvesti ostali.

Dopisi in zaostala vlanska ali predlanska naročnina naj se vpošilja **vredniku**, letošnja pa **upravniku „Ljudskega Glasu.“** Vredništvo in upravništvo je zdaj v **Gradišči št. 9** (Mauserjeva hiša).

Odličnim spoštovanjem

F. Suhadobnik.

Še enkrat o prihodnjih mestnih volitvah.

Jutri bode — kakor se skrivno govori (seveda tajnost je pri volitvah potrebna), takozvani «radikalni centralni volilni odbor», kandidate svojim volilcem naznanil. Navzlic vsej skrivnosti so nam vendar uže trije kandidati, namreč gg.: Čamernik, dr. Gogala in dr. Tavčar, znani postali, kar priča, da je naša vedna trditev resnična, da kandidate ne postavljajo volilci sami, temveč da jih takozvani centralni odbor volilcem narekava. Mi smo bili zmerom zoper tako postopanje centralnega volilnega odbora in smo za to, da naj kandidate ljudstvo samo postavlja. Naši razgrajči hočejo sicer s tem, da volilce vsacega volilnega razreda k navideznemu posvetovanju povabljajo, ljudstvo potolažiti, a ko bi le kdo besedico zoper njih voljo zinil, vkrotili bi ga takoj s žuganjem, da ga bodo za «nemškutarja» proglasili, kajti le oni sami in njih prijatelji smejo se voliti in nihče drugi.

Mi mislimo, da je tak terorizem omejenje osebnosti svobode, atentat na pravice volilcev. Oni, ki so tako postopanje vpeljali, so sebičneži, kateri s sladkimi besedami in puhlimi frazami o ljubezni do očetnjave ljudstvo le v svoje namene porablja in ga potem, ko so po njih ramah v zastope prišli, zapustijo. Potem se pač v pest smejo in si mislijo: «Nespametno ljudstvo, kar si ti sejalo, smo mi želi.»

In nasledki tacega postopanja so, da res veljavni in za ljudski blagor uneti možje iz zastopov izstopajo ali sploh nočejo na kurulične stole priti, kakor na primer naš obče spoštovani gosp. Fortuna, o katerem slišimo, da hoče iz mestnega odbora izstopiti. Tudi smo slišali, da naš someščan gosp. Karel Luckmann, kateri si je vsled svojega nepristranskega in pravičnega postopanja zaupanje in simpatije celega našega prebivalstva pridobil, kateri je uže toliko za mestni blagor žrtvoval, noče kandidature prevzeti, kar tudi umemo, ker se izveden in izkušen mož noče v tisto kategorijo staviti, kot prihodnji mestni od-

bornik — gosp. Čamernik! — V mestnem zastopu ni treba nobene politike, tu naj se razpravljajo le mestne zadeve in le izkušeni možje naj se volijo.

Someščani! stopite skupaj, zedinite se in postavite si lastne kandidate, kajti vi vsi skupaj ste ljudstvo in v naši sredi je dovolj sposobnih mož, ki bi bili zmožni za mesto kaj koristnega storiti. Ustanovite ljudsko društvo, v katerem se bode razpravljalo o naših zadevah in to društvo naj postane središče vsega kranjskega prebivalstva. Na deželi organizujejo se uže ljudske stranke, naša ideja je prerila in le resne volje treba, da pride ljudstvo na krmilo.

Toraj še enkrat, ne pustite se voditi, ker ljudstvo ni čreda, katero bi vsak sebičnež smel vporablja v svoje namene.

Bodite edini in ne ozirajte se na naše kričaje, volite samostalno in zmaga bo vaša.

Ako pa ne bo ljudstvo samo vajeti v roke vzelo, bode kmalu priliko imelo, to nepredvidnost obžalovati.

Zabavni del.

Podonavski vtisi.

(Nekoliko iz dnevnika iztrganih listov. Po Ed. Jelinku podaja i + a.)

(Dalje.)

Za Požunom véje že ogerski veter okolo nas. Madjarski pečat, vtisnen po modrej politiki na vsako ped lastne zemlje svetoštetfanske krone, se povsod ponosno prikazuje; dá celó ti borni vodni mlini, raztrošeni kakor idilične bajtice ob Donavi, imajo že svoj madjarski znak. Nemščina se glasi sicer povsod, toda vkljub temu je ohranila madjarščina vendar svojo javno stališče.

Madjarstvo se veliči in dviga očividno in ne tone v praznej frazi. Javen obraz v tem ponuja sama Pešta in zgodovina te sredotočne stolnice. Težko je vgovarjati, da Madjari tega nimajo, kar dela národ. Sijajno so osvedočili smisel politični, imajo dobro reprezentacijo na znotraj in zunaj, so ponosni, imajo mnoge zavedne žene, razcveta im literatura — in delajo si štatistiko, ki jim pri vsakem številjenji skoro milijon duš pridodava.

Mnogo se pripisuje Madjarom, kar bi se imelo hvaliti. Mar ni lepo to, da národ, ki je bil še predčerašnjem neizobražen pastir na svojih «pustah», danes že ponosno glavo po konci nosi, ter sto in tisočkrat ponavlja, da Madjar je človek, — Magyar ember?! Mari niso nasledki tega zmožnosti začudenja vredni? Na drugo stran pa spada, s kakimi pripomočki so došli k cilju svojih naporov, s kom so si pravice pridobivali, za katere so v imenu naprednega veka kar goreli — resnica je le, da Madjari so, in da imajo svojo važnost, svoj pomen.

Zato je tudi malokoristno, ne vzimati pozor na Madjare ter le oponašati jim njih azijatstvo, ali kolportovati znane anekdote in v posmeh staviti vse, kar je madjarsko. S tem se ne doseže ničesar.

Če pa dostojno ocenjujem madjarski napredek zunaj madjarskega národa in me li ni pustila brez ganutja poezija daljnih «pust», moram toliko več obžalovati óno kletev, katero diha nekoliko milijonov Slovanov v tej zemlji. Zares škoda, da zemlja, ozaljšana s takó lesketajočimi dogodivšinami, si dela madeže z obsodbo pravičnih! Nihče, ki je sam umiral pod praporom (zastavo) prostosti, ki si je s krvjo svojih navdušenih sinov

kupoval, kar danes vživa, on ne privošči prostosti drugim! Ali čudno se ozira na okolščine. —

V Budi sem bil necega dne gost v ogerskej hiši. V dosti številnej družbi govorilo se je tudi o slovanskih razmerah. Sam gospodar, dosti znana osebnost v Pešti, če tudi Madjar od nog do glave, ni se kazal biti neprijateljem Slovanov, zlasti Slovakov, in rekel je kratko: «Nesreča Slovanov tiči v tem, da živé v državi, kjer se sprovaja vsemogoča politika — brez politike.» — «To se také pravi», so odgovorili na to Slovaki.

V poslednjih letih postala je Donava prijetna «črta» popotniške epidemije in zlasti v poletnih mesecih od maja do avgusta nese na svojih valovih množstvo popotnikov od daleč in blizu. Godi se to nekoliko za to, ker popelje tukaj živa cesta v orient in da podavajo podonavske pokrajine sploh mnogo zanimivega, a še več pak za to, da je donavski avstrijski Lloyd (parobrodno društvo) v vsakem oziru znamenito preskrbljen.

V maju, juniju, julija in avgusta biva na krovu donavskih ladij neizmerno živo gibanje in ne malo odstotkov odpade na Angleže, kateri, če tudi niso Slovani, se vendar močno za slovanske národe zanimajo

Socijalno življenje v Ljubljani.

Marisikateriga tujca, pa tudi z dežele v naše materno mesto prišlega domačina smo slišali pritožiti se čez neugodne socijalne razmere v Ljubljani. Tudi mi smo mnenja, da je družbinsko življenje povsod prijetnejše, ko v beli Ljubljani, ker se nikjer toliko strastnega strankarskega hujskanja in sovraštva ne najde, kakor ravno pri nas. V naših javnih lokalih vlada velik mir, a ne tisti zlati mir, kateri bi našej deželi tako potreben bil, temuč le oni mrzli mir, katerega neprijateljstvo porodi. Med sto v kakem javnem lokalu navzočimi se nihče ne upa glasne besedice spregovoriti, ker ga zmerom misel nadvlada, da ga bode kak zagrizenec takoj razžalil.

Mi uže od nekdaj nismo navajeni v rog strankarskih voditeljev trobiti in hočemo, ker so ravno ti neugodne razmere v našem mestu zakrivili, nekoliko bližje stvar preiskavati.

Družbinski razpor došel je do vrhunca, od kar se je sovraštvo mej obema strankama pričelo. Ti voditelji (?) ne poznajo niti potrebe naše dežele niti našega mesta in se tudi za nje ne bi dosti brigali, ko bi jim tudi znane bile, ker jih le strastno sovraštvo zoper vse one, ki se njih sili nočejo podvreči, vodi. V svojem srdcu zoper nasprotno stranko so slepi za vse drugo in če gre tako naprej, bode mesto naše obožalo, ker si bode pri takih razmerah pač vsak tujec dobro premislil, preden gre v Ljubljano dolgočasit se ali v drugem kraju mirno življenje uživati.

To ni gotovo nobena posebna zasluga naših »Narodovcev«, da v tako slabih časih, kakor so zdaj za nas Ljubljančane, se silo tujca, od katerega je do zdaj uže marisikateri krajcar v našem mestu ostal, iz naše srede preganjajo ali mu pot k nam zapirajo, kajti, kaj bodo naši meščani potem počeli, ko bodo morali samo od domačinov živeti? Eden bode drugega na beraško palico spravil, denar bo iz srednjih stanov, kolikor ga uže ni, popolnoma zginil in se v žepe naših za narod (?) tako vnetih mož stekal.

Ljudstvo naj bi torej vendar enkrat pametno postalo — vsaj mi ne govorimo strastno ali iz dobičkarije — naj se odpove tacim hinavcem in kmalu bode v resnici zlati mir zavladal v naši deželi.

Ljudstvo naj si izvoli za svoje zastopnike nesebične in vladi prijazne može (vlado bomo zmerom potrebovali, ako hočemo kaj doseči) in vse tiste »narodne« elemente, ki so do zdaj pokazali, da so največji sovražniki naroda,

na stran postavi. Dokler pa bodo ti rogovileži še zmerom gospodarili v našej deželi, toliko časa bode napredoval po rakovo gmotni blagor mile nam Kranjske!

„Slovanu“ za piruhe.

Nečastno je sicer v boj zoper slabejšega nasprotnika se spuščati in tudi mi bi nikoli ne zinili besedice o Ivanovem glasilu, ko bi nas ta vladi od svojega prvega nesrečnega rojstva uže neprijazna »spaka« v nekem svojem neslanem članku neposredno ne bila napadla. Ta listič je v svoji sveti jezi zoper vse časnike, katerih nazori se ne strinjajo z njegovo in njegovega vrednega brata takozvano »radikalno« idejo; očita »Ljubljanskemu Listu« in ob enem tudi nam, da bi nasprotovali izvršitvi narodnega programa, ker smo z vlado. Dalje se pritožuje čez našo izjavo, da so vsi oni, ki so zoper vlado, državi nevarni ljudje. Nebomo zagovarjali trditve »Ljubljanskega Lista«, ker imajo vsi njegovi obili čitatelji izvrstni njegov program jasno pred očmi in ker bode vsak pameten človek spredvidel, da je to sumičenje tega tednika in njegovih tovarišev le gola nevoščljivost, ker novi dnevnik pod spretnim vodstvom svojega dobrega vrednika in s pomočjo izvrstnih sodelovalcev tako dobro napreduje, da — kar je samo ob sebi umevno — nekaterim kruhoborskim slovenskim časnikom veliko konkurenco dela, a kar naš list zadeva, hočemo odkriti hudomušne, lažnjive trditve »Slovanove«.

Vprašamo: Kako misli »Slovan« narodni program izvršiti, ako se vedno v vlado, katere pomoč je pri tej izvršitvi vsakako potrebna, zaletava? Znabiti s silo? Mislimo, da bi bilo to nespametno, ker v začetku svojega izhajanja uže onemogel listič zoper vladno moč storiti ničesar ne more, in le na stvarno — a ne pobalinsko predstavljanje zna se našim bojnim petelinom posrečiti, da kaj dosežejo. Jako nedostojno je pa, da se slovenski list, kateri naj bi v resnici narod slovenski zastopal, zoper vlado, katera je uže toliko pravic nam Slovincem priznala, zoperstavlja in se tako zoper voljo ljudstva državi nehvaležnega izkazuje. Mi nismo bili nikdar izvršitvi narodnega programa sovražni, ker smo se za našo sveto reč uže od leta 1848. pod jako neugodnimi razmerami in v času, ko je bil še največji pritisk od vlade na vse one, ki so le slavjansko mislili in ko naš Ivan še trave tlačil ni, v veliko lastno škodo, toraj iz — prepričanja borili, a zaradi tega smo vendar zmerom ostali zvesti državljanji.

Uverjeni smo, da vsi zopervladni slovenski listi se svojim postopanjem k izvršitvi narodnega programa nič pripomogli ne bodo in da bi prej kaj dosegli, ko bi mirno pisarili. S časom se bo vse zgodilo, naenkrat se pa ne more vse doseči, ker nam vlada — če bi tudi hotela — nemore naenkrat vsega priznati. V prvo je pa neobhodno potrebna sprava med državljani. Sporazumiti se morajo vsi narodi, in v našej deželi naj bi se nehala »narodno« ščuvanje zoper tujca Nemca. Dokler bodo pa naši »narodni« kričači — kateri so sploh nesposobni za voditelje — le zabavljali, se nebo nič drugega doseglo, kakor da bo naša dežela vedno bolj in bolj propadala, narodna zavest se bo zmerom bolj in bolj izgubivala, vlada bo s časoma, sprevidevši, da naš narod za lastno gospodarjenje še ni zrel, nam dane pravice odvzela, velika zmešnjava bo nastala in pri nas bode obveljal prigovor: *Iipse se interfecit* (Sam se je usmrtil).

Kakor se na enej strani Ivanov listič pritožuje, ker smo z vlado, nas na drugi strani imenuje — socijaldemokrate. Kje pa je vendar tu doslednost? Da ni mogoče oboje ob enem biti, seveda naš mladi Ivan ne vé, kar tudi od njega ne terjamo, ker vemo, da je le dober agent a slab politikar.

To je vse, kar na premoder članek »Slovanov« odgovarjamo in želimo, da bi zadnjikrat bilo, ker je res škoda, da papir popišemo zaradi lističa, ki sam ne vé, kaj hoče. Obžalujemo pa vse one, katerim ne gre v glavo, da so vsi oni Slovani, ki so zoper sedanjo pravično vlado, zares **državi nevarni ljudje. Sic!** —k.

Izvirni dopisi.

Z Viča pri Ljubljani. Velikej potrebi bo naš za občinski blagor velezaslužni gospod c. kr. okrajni glavar Mahkot vstregel, ako bo tudi za naše vasi lastno šolo vpeljal. Vsa ljubljanska okolica našem res spoštovanju vrednemu gospodu c. kr. glavarju z hvaležnim srcem pripoznava, da je marsikatero željo svojih občin uže izpolnil, kar jasno priča, kako dobro so mu v tem primerno kratkem času svojega predstojništva ljubljanske okolici znane postale vse naše potrebe. Mi vsi okoličani smo našem predstojniku iz srca vdani, ker poznamo njegove dobre namene in upamo, da ne bode tudi nas v zadevah nove šole prezrl. Novo šolo bi mi z posebnim veseljem pozdravili, ker je jako potrebna, kajti otroke v jako oddaljene sosedne šole pošiljati, je posebno po zimi skoraj nemogoče. Kakor slišimo je gospod glavar

Napotivši se v Pešti na daljšo pot, došel sem na parobrod mnogo prej nego je bilo treba. Mimo angleške rodbine ni bilo v salonu še nikogar. Zabavali so se z whistovo igro in, kakor sem pozneje zvedel, bili namenjeni v Carigrad. Seznanili smo se kar mimogredé prav kmalu, se dosti poprej, ko je parnik od brega odrinil. To znanje mi je bilo tolikanj milejše, ker sem izvedel, da se ti sinovi in hčere Albiona prav živo zanimivajo za slovanske narode. Prijetno mi je bilo tudi čuti od njih, da poznajo Naakéja, izdajatelja krasne zbirke slovanskih narodnih pripovedek v angleščini (*Slavonic Fairy tales*). Ko smo se drugi dan kmalu po čaji podali na krov, pokukala je radovedno mlada miss Marget v brodnjo skrinjico, kjer se je hranila mala brodova knjižica. V pregraji nekoliko svetih pisem od znane svetopisemske družbe, darovanih brodu za »pobožno in javno« porabo.

»V katerem jeziku so pisane te knjige?« je vprašala miss.

Odprl sem knjige in z radostjo mogel objaviti, da poleg nemške in madjarske biblije je tukaj tudi češka in srbska.

»Umite čitati mimo češkega tudi slovanski?«

»To je dobro, nikdar še nisem slišala ni slovanskega; bodite takó prijazni in prečitajte mi nekatere odlomke iz tega svetega pisma.«

Čital sem na krovu svojim naklonjenim poslušalcem nekatere drobnosti iz drugega lista k Timoteju, najpoprej češki, potem srbski in da bi miss imela o zvuku slovanskih jezikov pojem še občirnejši, narekaval sem iz glave Očenaš poljski in ruski.

»Inu, kakó se Vam dopade slovanski jezik?« sem poprašal, končavši pridigo.

»Močno se mi dopade.«

»A kateri se vam najbolj dopade, prosim?«

»Težko je reči, kateri je najkrasnejši, vsak ima nekaj posebno lepega in karakterističnega: češki doni ganljivo, poljski spévno in ljubavno, ruski dostojno a srbski veljavno.«

Istina, miss je imela večji del prav.

* * *

Ti draga, mila nemščina! Vkljub vsej jakosti madjarske in vrlini slovanske doniš ti od praga országu dalječ tja za Ruščuk k ustju Črnega morja, da je le veselje! Glasiš se tú a tam dosti spakdrano, a glasiš se vendar. Kdor bi si mislil, da v Pešti Mabažu v Ado Kalu in še hujše v

Novem Sadu, Belem Gradu, Vidimu in v Ruščuku nemščino le poredko zasliši, motil bi se močno. Zaslugo za to imajo ne toliko Teutonje sami, marveč tudi živelj domači, kateremu bi v tej zadevi ne škodovalo nekoliko več samoljubja. Ne začudi se sicer nihče, če rečem, da je avstrijski Lloyd mogočni pospešitelj »nemškega jezika« tudi v pokrajinah po vsem nenemških, a večje bo začudenje, če rečem, da je bilo ravno v bolgarskem Ruščuku, kjer sem v javnosti strmél nad izvrstno znalostjo nemškega jezika — ruskih poveljnikov. Nemara, da so bili z Baltiskega primorja, toda zbog tega njihov glas ni bil manje presunljiv...

Da bi pa ne spustil nitke, ki me je napotila k milej nemščini, omenim mimogrede svojo novosadsko obiskovanje. Tikalo se je znanega srbskega založnika in zaslužnega razširjevalca srbske knjige, g. M. Popoviča. Imenik njegove zaloge obseza preko 200 strani gostega tiska in uže iz tega je mogoče razsoditi njegovo obsežno delavnost na polji knjigarstva, ki je združena z malim (znabiti edinim) srbskim antikvarijatom.

(Konec prihodnjíč.)

Mahkot tudi na Studencu in v drugih krajih vpeljal nove šole in namenil se je, novo šolsko poslopje v Bezoviku, katero se bi že davno moralo sezidati, dovršiti, za kar so mu gotovo dotičniki jako hvaležni.

Naša požarna bramba dobro napreduje in v marsikateri priliki je pokazala, kako velika dobrota je za naše kraje.

Vič se v zadnjem času zelo povzdiguje in tudi gmotno bi napredoval, ko bi meščani ob nedeljah naše kraje bolje obiskovali. Zdaj se vse le do »Bobenčka« napoti, a ko bi vedeli sprehajalci, kako prijetne vrtove in dobre gostilne imamo na Viču, bi gotovo vsi teh par korakov dalje hodili. Naj omenim samo izvrstno gostilno pri »Žabarji«, katero ima uljudni krčmar g. Zavašnik v najemu.

To je vse, kar Vam danes poročati vem, ako se bo kaj novega pripetilo, naznanim takoj, ker nam je Vaš list najbolj priljubljen. S.

Iz Medvod, dné 5. marca 1884*. Namen mojega dopisa je le ta, da omenim, kako potrebna bi bila za naše kraje požarna bramba. Zdaj imajo skoraj vse občine že svoje požarne brambe, mi pa še ne. Uzrok temu je, da našim možem resne volje manjka, kajti marsikateri je to misel že sprožil, marsikaj se je že sklepalo, a čez par dni je vse zaspalo. Mi imamo mnogo trdnih mož in mladeničev, ki bi za ognjebrance sposobni bili in tudi podporo bi za napravo gasilnega orodja dobili, ko bi le resno delo pričeli. Uverjen sem, da bi nekateri zavarovalni zavodi, posebno pa c. kr. priv. vzajemna graška zavarovalnica, pri kateri je večina naših hiš zavarovana, ker je tudi vsakako najboljši in reelni zavod, k ustanovitvi kaj pripomogli, a kaj vse pomaga, ko se nihče neče dela lotiti. Naš župan g. Cvajner, kateri je uže marsikatero dobro reč za občino vpeljal, naj bi to stvar v roke vzel in v kratkem času bodemo imeli lastno požarno brambo, ker se županovej besedi ne bo nihče vstavljal, ker ga vsi spoštujemo in ljubimo, kakor občinskega očeta. Na delo torej, gospod župan!

Iz Črnomlja, 8. aprila. Ne vem, je li bil uže kak dopis iz našega mesta v Vašem cenjenem časniku ali ne, a toliko znam, da si je ta vrli list tudi v naše kraje navzlic nekaterih zagrizencev, kateri so mu bili začetkom njegovega izhajanja brez vsacega uzroka in menda le za to, ker je tisti »Narod« zoper Vas zabavljaj in ščuval, protivniki, pot napravil. Mi smo ga tukaj zelo veseli in ga kaj radi beremo, ker nam marsikatero laž in prvaško zvijačo odkriva. Le tako napredujete in kmalu bodo vsi nasprotniki umolknil, vsaj veste, da ima laž kratke noge. Kadar pride »Ljudski Glas« v Črnomelj, se urno napotimo v našo gostilno pri gosp. Laknerji, ker ga tam najbližje dobimo. To je bila pač dobra misel spoštovanega našega gosp. Laknerja, da si je ta list naročil, ker vstregel je ž njim želji vseh obilih svojih gostov.

Da bi pa tudi časi kaj iz naših krajev v Vašem listu čitali, namenil sem se, Vaš dopisnik postati (Nas jako veseli. — Ured.) in poročati Vam hočem za danes nekoliko malenkostij iz našega mesta. Ne mislite, gospod urednik, da je pri nas še vse in *statu quo ante*, mnogo se je premnilo in Vi bi se začudili čez napredovanje našega mesta, ko bi čez petnajst let zopet med nas prišli. Ne mislim toliko na vunanjo obliko mesta, ker ta si je še zmerom precej enaka ostala, a gledé socijalnega življenja smemo se Črnomaljši tudi drugim večjim mestom primerjati. Pri nas je vse veselo in prosto diha, ker se nikdo ne briga za tisto prenapeto politiko, katero je hotel nek gospod v naše kraje zasejati, kar se mu pa ni posrečilo. Mi smo tukaj dobri Slovenci a mirni,

* Zaradi pomanjkanja prostora zakasнено.

kateri imajo vedno le narodni napredek pred očmi, a ne zaničujejo tujca. So pač nekateri razgrajči, a te nihče ne posluša, in kmalu jih bomo v tisti kot postavili, kakor Notranjci »Ljubljanskega Napoleona«. Skratka, pri nas vlada zdaj tisti pošteni narodni duh, ki je nekdaj o Vašem času v od Vas soustanovljeni čitalnici črnomaljski gospodaril.

Ravnokar pride mi na misel, da je Vaš list največ nasprotnikov v istej čitalnici imel in jih znabiti še ima, katero ustanoviti ste si Vi z drugimi narodnjaki toliko prizadevali. Kaj pa k temu porečete? (Nič! — Ured.)

Pa predaleč sem jo zagazil. Zdaj tudi oni stari vodnjak, vsaj veste, tam za lipami, popravlja in mesto bode zopet za eno stopinjo naprej. Za to vse imamo se pa le našemu vrlemu in bistrornemu županu gosp. Šuštaršiču zahvaliti, ker se neprenehoma za napredek mesta trudi. Tudi se je po nasvetu našega gosp. župana požarna bramba ustanovila in velikej potrebi bilo je odpomagano. Pažarna bramba je posebno pri nas potrebna, ker so hiše še zmerom le z deskami ali celó s slamo krite.

Tudi »Ljubljanski List« prišel je v naš kraj. Dober časnik je to in ustreza po polnem našim željam. Pa kaj tudi ne bi, vsaj je gosp. prof. Šuklje naš zastopnik in nam je obljubil pomagati, kar bo tudi gotovo storil, ker on je mož za to. Sicer se pa morajo vsi pametno in pošteno misleči Slovenci strinjati z programom »Ljubljanskega Lista«, ker to je vseskozi pošten slovenski list in organ poštene, nampravične vlade, katera se ozira na težnje vseh narodov in katero mora vsak poštenjak podpirati!

Še nekaj! Gosp. Šuštaršič prevzel je našo pošto, kar je pač potrebno bilo, da je ta urad iz ženskih v možke roke prišel! Z Bogom! (P?)

Domače zadeve.

— (Knezoškof ljubljanski) postal je, kakor iz sigurnega vira poizvemo, prečastiti gospod dr. Gogala. Tudi kuriji sv. Očeta je uže priporočen. Izpolnila se je vsled tega iskrena želja cele dežele.

— (Predsednikom c. kr. deželne sodnije v Ljubljani) imenovan je gospod sodnijski nadsvetovalec dr. Leitmayer. Gospod Gerčar šel je v pokoj.

— (Gosp. dr. Fran Rladaj), deželni poslanec štajerski, odlikovan je bil od cesarja z viteškim križem Fran Josipovega reda. Čestitamo!

— (Delavsko izobraževalno društvo v Ljubljani) vabi vse ude kudeležbi mesečnega shoda v gostilno pri »Zvezdi« na dan 20. t. m., ker so jako važne reči na dnevnem redu.

Odbor.

— (Gosp. Josip Reichovo apreturo za sukno) priporočamo iz lastne skušnje p. n. občinstvu. Kar se tiče izvrstnosti te delarnice, smemo pač trditi, da je najboljša v tej stroki v Ljubljani. Ob enem opozarjamo na v današnjem listu tiskano naznanilo.

— (Kranjsko ribiško društvo) izvolilo je gosp. dr. Kaplerja društvenim predsednikom, njega namestnikom pa g. dr. Voka. Za tajnika sta izvoljena gg. Lenček in Didak, za blagajnika pa gospod Karol Karinger.

— (Pojasnilo.) Nek odličan gost v hotelu pri »Južnem kolodvoru« nas prosi tu objaviti, da je neka notica v »Slovincu«, da bi se gostom v tej gostilni le nemški postrezalo, neresnična, kajti zgodilo se je le v restavraciji južnega kolodvora, da je bil nek naroden gost od natakarija kolikor toliko razžaljen. Gosp. Kodrič pa je rodoljub, v čegar gostilni se kaj tacega nemore zgoditi.

— (Najboljše nože) prodaja, kakor obče znano, naš someščan gospod N. Hofmann. Imeli smo priliko opazovati nož iz Hofmannove delar-

nice, ki je uže nad trideset let star, a še vedno bolji za rabo, kakor drugi židovski izdelki. Kdor toraj nože kupuje, obrne naj se na to firmo in gotovo se ne bo varal

— (Ivan Hribarjev pes) ima v našem mestu tudi menda neke predprave pred drugimi psi. Dne 29. m. m. zaletela se je ta slabo poučena žival v neko na Mestnem trgu kupovajočo gospodično iz neke tukajšnje odlične hiše tako hudo, da si je omenjena gospodična, katero je Ivanov ljubljeneec vsled tega nepričakovanega napada na tla vrgel, roki in koleno ranila. To se je pripetilo pred g. Tamborninovo prodajalnico. Omedlelo gospodično prenesli so v neko vežo, kjer je po dolgem času zopet okrevala. Dogodek naznanil se je sicer magistratu, a ta je to pritožbo kakor v njegov delokrog nespadajočo, nerešeno pustil. Ker se zoper tega psa mnogi prebivalci pritožujejo, bilo bi potrebno, da bi mu gosp. Hribar vsaj nagobčnik navezal. Vprašamo, sliši li tudi pes mladega mestnega odbornika k — »Stadtverschönerung«?

— (Pred mrzlo vodo je strah dobil) na sv. Jožefa dan nek pod Golovcem bivajoči domačin v tem trenutku, ko je iz gole jeze proti svojim sorodnikom svojemu življenji hotel v valovih konec storiti. Ker je vinjenemu možu žena zapravljalnost očita, hotel se je iz maščevanja do nje utopiti in res je že svoje noge v vodi namočil, a mrzla voda ga strezni in tako ohladi, da se je mirno zopet domov vrnil, sprevidevši, da zdaj še ni sezona za — kopanje. Sosedje so mu se pa smejali ter ga odslej imenujejo — »povodnjega moža«.

Drobtinice.

— (Ignacij Kuranda), znani publicist in državni poslanec, je 3. t. m. na Dunaji umrl. Umrli bil je nad dvaindvajset let deželni in državni poslanec in mnogo let urednik časopisu »Ost-deutsche Post«.

— (Število vojakov v Bosni) postalo bode meseca maja zopet za 5000 manjše.

— (Papež bode Italijo zapustil), ker se neki tam čast in veljava rimskega škofa z nogami tepta. Tako poročajo raznovrstni katoliški listi, ki so z vaticanom v zvezi.

— (Odpust Bismarckov) je, kakor »Republique Française« piše, sprejet. Želimo mu srečno pot!

— (Novega urednika socijaldemokratskega glasila »Radical«, gospoda Albina Scheffler-ja), so zaprli.

— (Dunajski rabelj Henrik Willenbacher) bil je pred kratkem tako hudo bolan, da so vsi nad njegovim okrevanjem dvomili. Prevideli so ga s sv. zakramenti za umirajoče. Zdaj je pa zopet zdrav in nedavno se je pri svoji oblastnji oglasil, da je zmožen svojo službo zopet izvrševati. Kakor znano, bode v kratkem imel precej opravila s ščitimi dunajskimi morilci Schenk in pajdaši. Res žalostno, da so v naših časih taki služabniki potrebni.

— (K smrti obsojeni morilci) Hugon Schenk in tovariši zaprti so zdaj v posebnih celicah in ima vsak posebno stražo. V celici razen železne postelje ničesar ne najdeš. Jedila dobivajo zločinci, kateri so prej v prvih hotelih najboljše jedila vživali, v kuprastih skledah. Hugon Schenk zmerom rad je, a ne tako njegov brat Karol in Schlossarek. Prvi se je v svojo osodo popolnem vdal, včasih nemiren po svoji sobi korači in se vrže obilokrati na svojo posteljo ter melanholično premišljuje. Tovariši njegovi so nemirni in v večnem smrtnem strahu. Ljudstvo je jako radovedno, poizvedeti novine teh nesrečnežev. Hugon Schenk se večkrat neprijetno glasno nasmeje, neredkokrati se iz spanja prebudi in se kakor blazen vede, ker dobro vé, da so dnevi njegovi šteti in da bode vsak čas večna temina ga obdala. Ljubica njegova porodila je pred par dnevi dečka.

— (Zloglasnega sardinskega morilca) Agostina Pon-a, kateri je mnogo umorov zakrivil in katerega so vsled njegovega pobega iz ječe leta 1858 sedemkrat zasledovali, so porotniki v Sassari v veliko začudenje sodnikov in poslušalcev nekrivega spoznali. Predsednik sodnije je seveda takoj to razsodbo imenoval kakor ničev.

Poslano.

Želodec sme se pač gospodar in oskrbnik naših življenjskih moči imenovati, ker le z njegovo pomočjo se zavžeta jedila v tečnost spreminjajo.

Želodec je nevtrudljiv in priden delavec, kateri se nikoli ne spočije in vedno le edino za ohranjenje našega zdravja skrbi.

Če pa ta nesebični pridni minister našega trupla le nekoliko oboli, potem oslabijo takoj njegove moči, dobra njegova volja ne pomaga ničesar in nemore več svojo službo redno izvrševati in vsled tega trpimo le mi ljudje.

Koliko nevarnih boleznij ima svoj vzrok v slabem želodcu!!

Prva skrb vsacega človeka naj toraj bude, da varuje ta dragoceni organ svojega trupla pred vsakim napadom!! In kaj je boljše sredstvo zoper vsako želodčno bolezen kakor

Piccoli-jeva želodečna esenca!

To esenco izdeljuje lekarnar Piccoli v Ljubljani „pri angelju.“ Dobre in koristne lastnosti te esence so pre-dobro znane, toraj ni treba daljšega opisovanja. V kratkem le toliko, da ta Piccoli-jeva esenca zmerom zoper vsako želodčno bolezen gotovo pomaga!

Gospodu **Gabrielu Piccoli-ju**,
lekarničarju v Ljubljani.

Z veseljem Vam poročam, da sem cvet za želodec, kojega Vi izdelujete, rabil z najboljšim uspehom pri težkem prebavljanju in zoper zlato žilo.

Trst dne 28. novembra 1883.

Dr. D. Agostini, praktični zdravnik in kirurg.

Cvet za želodec Ljubljanskega lekarničarja Piccoli-ja, katerega sem velikokrat zapisoval bolnikom, je jako dobro sredstvo v slučajih zaprtja in zlote žile.

Prouzročuje hitro izpraznjenje brez bolečin in ne da bi dražil čreva.

Trst meseca januarja 1884.

Dr. Cambon, zdravnik za ženske in oči.

Cvet za želodec, izdelan po izvrstnem lekarničarju G. Piccoli-ju, je prav dobro sredstvo proti vsem boleznim v želodcu in trebuhu, ki imajo svoj zvir v pomanjšanju živih moči, zaradi česar morem podpisani z najmirnejšo vestjo priporočati ta cvet.

Trst meseca januarja 1884.

Dr. vitez pl. Goracucchi, zdravnik c. kr. Lloydove družbe.

Veliko let se zdravim s čistili različne bolezni, najboljše sredstvo pa je Vaš cvet za želodec, ki ima prednost, da prouzročuje mnogo izpraznjenj, ne da bi dražil čreva.

Trst dne 1. oktobra 1882.

Dr. Pardo, praktični zdravnik.

Podpisani dovoljuje si p. n. občinstvu naznaniti, da je otvoril gostilnico v **Šiški**

„pri združenji“ (vulgo Oračen) (zur Vereinigung)

in priporoča svoja okusna in cena jedila in dobro pijačo. Pri gostilni je velik, prijeten vrt z kegljiščem.

K obilnemu obisku priporoča se

s odličnim spoštovanjem

Karel Lorenz.

Podpisani naznanja, da je gostilno gospoda

Tomšiča na Rakeku

prevzel ter se priporoča vsem potovalcem kakor domačinom za mnogobrojni obisk. Vina in jedila so jako fina in cena, postrežba nagla in dobiva se tudi ceno prenočišče.

Odličnim spoštovanjem

Josip Mavo.

A. Mayer-jeva

zaloga piva v steklenicah
v Ljubljani

priporoča izvrstno

marčno pivo

iz pivovarne bratov Kosler

v zabojčkih po 25 in 50 steklenic.

!!NOVO!!

Najbolje seme velikanskega korenja (en sad 8 do 10 funtov teže), prava domača in nemška detelja, velikanska pesa, vsake vrste trave, kot najbolj sloveča cesarska senožetna mešanica (Kaiser-Wiesenmischung), najzlahotnejše trave in detelje skupaj in za vsako zemljo najbolj ugodna itd.

Zanesljivo **dobro** in **kaljivo** in najceneje po pošti pri

J. R. Paulin-u,

špecerijska prodajalnica na oglu Špitalskih ulic
v Ljubljani.

Tudi prava **japonska ajda**, naravnost došla, bo letos zopet tukaj za dobiti.

Podpisani usoja si p. n. občinstvu priporočati svoje
vsakovrstne

klobuke za gospode

posebno pa

suknene klobuke (Lodenhüte) v raznih barvah, kakor svetlo-ali temnorjave, svetlo-ali temnosive, svetlo-ali temnozeleno i. t. d., po 2 gld. 20 kr.;
trde klobuke, najnovejši izdelek, rjave ali črne, dobro blago, po 1 gld. 80 kr., najboljši po 2 gld. 20 kr.;
svilnate cilindre, najfinejša roba in najlepši izdelek, po 4 gld. 50 kr.;
klobuke za dečke po 1 gld. do 1 gld. 50 kr.;

dalje

srajce za gospode, spodnje hlače, vratnike, kravate
i. t. d., i. t. d.

Zunanja naročila izvršujejo se takoj proti poštnemu povzetju. Prodajalci dobijo rabat.

Odličnim spoštovanjem

Ivan Soklič

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 6.

Najlepša prilika za posestnike! Morast! Morast! Prostovoljna prodaja.

Zarad pomanjkanja delavnih moči prodaja se neka blizu mesta ležeča, jako rodovitna lepa parcela močvirja (morasta). Pogoji so jako ugodni. Kupci naj se oglašé pri lastniku

Anton Benetku
pod Golovcem šte. 24.

Prevzetev restavracije.

Dovoljujem si visoki gospódi in p. n. občinstvu naznanjati, da sem

restavracijo v hótelu „Stadt Wien“

prevzel in da si bodem prizadeval, dobra in nepopačena vina, najboljše Reiningshauser-marčno in Koslerjevo cesarsko pivo točiti ter z dobrimi, okusnimi jedili kakor z promptno postrežbo zaupanje čestitih gostov si pridobivati.

Za obilno obiskovanje prosi

odličnim spoštovanjem

Josip Trinker

restavratér.

Zahvala in priporočilo.

Zahvaljujem se častitim gg. trgovcem in slavnemu p. n. občinstvu za meni do sedaj izkazano zaupanje in priporočam prečastitim gg. trgovcem svojo izvrstno urejeno

apreturo za sukno

slavnemu občinstvu pa svojo po polnem na novo osnovano

kemično spiralnico

v katerej se nerazparane moške in ženske obleke, obleke za plese in vizite, šali, tapcirarsko blago, pregrinjala z vsemi okraski, ne da se tisti zmanjšajo ali pa zgubé prvotno barvo in obliko, lepo očedijo. Isto tako se lepo očedijo obleke od baržuna in raznega blaga, plašči, janke, katere so obšite s čipkami ali kožuho, uniforme z baržunastim okrašenjem ali vezanjem, ako so se pomečkale, oprasile ali po dežju oškodovale, tudi ako so se onesnažile s firnežem ali črnilom. Zastori se sprejmo pri meni za pranje in se potem nategnejo, kakor so bili prvotno, jako lepo, ne da se raztrgajo. — V mojej

ličnej barvariji

sprejema se različno blago iz svile, bombaža ali pa pomešano, čipke vsake vrste, rute s krepona, pregrinjala, tapcirarsko blago, blago s pliša, damasta in ripsa. Tudi se pobarvajo različne obleke za gospode in gopé, ženski paletoti in deževni plašči, ne da se isti razparajo ali pa da postanejo manjši, v vsakej barvi, katera se želi.

Za mnogobrojna naročila se priporoča z odličnim spoštovanjem

JOSIP REICH,

Poljanski nasip, Ozke ulice št. 4 v Ljubljani.

H. Hauptmann

v poslopji bogoslovnice v Ljubljani

priporoča svoje do sedaj kot najboljše priznane

oljnate barve, firneže in lake

in prevzame

vsa pleskarska dela pri novih stavbah

po najnižjih cenah.